

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:
מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

שמכיל תמונות בני הבית של יותר משנתיים ללא כל גיבוי, וביקשה מהילדים שיתפללו גם עליה. ואכן, לאחר התפילה, כמה וכמה ילדים לחשו לה שביקשו במיוחד על אבידתה.

חלפו כעשר דקות. במהלך ארוחת הבוקר, מול כל הילדים, צלצל הטלפון שלה. משום מה היא החליטה, שלא כהרגלה, לענות, אף על פי שאינה נוהגת לעשות זאת בזמן העבודה, ומה גם שהמספר לא היה מוכר, ונראה כמו אחת מ"שיחות ההתרמה" הנפוצות לפני החגים.

להפתעתה נשמעה מעבר לקו השאלה: "איבדתם מצלמה?" היא נשנתק מהתרגשות ושואלת בקול רם שגם הילדים ישמעו: "מצאתם את המצלמה שלי?" ואכן, הדובר, הר"ר חיים מנלה, עדכן שהמצלמה שלנו נמצאת אצלו, בערד.

הרב מנלה, חסיד גור תושב ערד הממונה על קשרי הלקוחות של חברת אגד ועוד, ידוע בפעולותיו במציאת אבידות וסיוע, כך שאין לתמוה על יכולותיו בסייעתא דשמיא. הוא ביקש מרעייתי שתמצא דרך שיוכל להעביר את המצלמה לבני ברק.

רעייתי חוזרת על הסיפור והפרטים בקול כדי לשתף את הילדים, והם כמו מבינים את גודל השעה ומוחאים כפיים בהתרגשות, לאור סיומה של הדרמה והנס שהתחולל מול עיניהם.

הילדים חשו התרוממות רוח וקרבת ה', ובמיוחד לפני הימים הנוראים ימי התפילה, היתה זו תפילה שנענתה ממש מיידית, מול עיניהם הנדהמות.

בתוך דקות ספורות התברר כי בן דוד שלנו נוסע מערד לבני ברק לקראת שבת, והרב מנלה העביר דרכו את המצלמה היקרה. וכך, עוד בטרם כניסת השבת חזרה האבידה לביתנו!

רעייתי שתח' הינה מורה במקצועה, ומשמשת כמחנכת בבית ספר דתי בתל אביב, והיא מתאמצת להחדיר אמונה ומעט אידישקייט בלבבות הילדים הרכים שבכיתה ב'. היא עשתה לה מנהג של קבע: בכל יום אחרי התפילה, הילדים מקדישים זמן קצר לתפילה אישית. כל ילד מניח את הסידור על פניו ומבקש ישירות מה' בקשה במילותיו שלו.

כדי להעצים את העניין היא נוהגת מדי פעם להציע לילדים לפני התפילה מה ניתן לבקש, או מציעה לילד מהכיתה לשתף במה שביקש, וכך לחבר אותם יותר לתפילה.

ביום חמישי בבוקר שיתף ילד בשם אלישיב, כי אבדה לו קופסת חיסכון ובה סכום גדול מאוד עבורו, כארבע מאות שקלים, והוא מבקש מהקב"ה שתחזור אליו האבידה. רעייתי מצאה את עצמה ממלמלת תפילה שאכן תימצא האבידה כדי להרבות כבוד שמים, ולהחדיר אמונה בילדים.

באותו לילה, התקשרה אימו של הילד, שזה לו שבוע ראשון בכיתה זו, ובשיחה תיארה לה רעייתי כמה הילד משתלב יפה, ואיך בדיוק באותו יום שיתף את החברים על אבידתו והתפלל על כך. האם התרגשה לספר שזה עתה מצאה את קופסת החיסכון האבודה, וכי הילד עדיין אינו יודע זאת מכיוון שהוא ישן, והיא מקווה לספר לו על המציאה בבוקר.

למחרת, בבוקר של יום שישי, רעייתי שיתפה את הילדים בחדשות המשמחות, והתברר שהילד עוד לא שמע על המציאה. הוא התרגש מאוד, וניכרה אצל הילדים הרכים התרגשות עצומה ותחושת קרבת אלקים תמה וטהורה.

רעייתי, שנזכרה באבידה הכואבת שלנו, ניצלה את ההזדמנות וסיפרה לילדים על המצלמה היקרה שנעלמה, על ערכה הרב ועל כרטיס הזיכרון

תפילת צאן קדשים מצילה מצלמה יקרה

ביום ד' בימי הסליחות נסעתי לירושלים, ובדרך נטלתי עמי מצלמה יקרה מאוד, קנון G7, שנרכשה לפני פחות מחודש, אחרי שנים של

ציפיה.

בחזור, כשהגעתי הביתה הבחנתי שהמצלמה היקרה איננה. גם זה קרה בנס, שכן פגשתי את אימי ברחוב ורציתי להראות לה משהו במצלמה, וכך הבחנתי שהיא אינה בשקית. היו לפני שתי אפשרויות היכן היא עשויה להימצא: או בדירה שבה הייתי, או באוטובוס שבו נסעתי בדרך חזור.

מאחר ואיני מתגורר בירושלים, ולהגיע במיוחד היה נראה לי מופרך, מה גם שלא היה לי מידע מדויק היכן היא, ביקשתי מכמה אנשים שיבדקו בדירה. מהראשון ביקשתי שיחפש בדירה, מהשני שיבדוק בארונות, מהשלישי דווקא בחדרים, מהרביעי שיחפש בארגז פסולת שהושלך כבר למכולה שמתחת לבניין, וכן הלאה. אפילו את סבא וסבתא שלי הזעקתי באמצע הלילה כדי לחפש את המצלמה, אך ללא כל התקדמות.

הגיע כבר יום חמישי ואין כל חדש. בצר לי ביקשתי מה' שוב ושוב עזרה, והבטחתי סכום לצדקה אם האבידה היקרה תימצא עד שבת.

על המצלמה היה שם מלא וכן מספרי טלפון המודפסים בבירור על מדבקה קטנה [שהכנתי מראש עוד לפני שקיבלתי את המצלמה, בטחוני!] ומכך שעברה כבר יממה שלמה ללא כל פנייה, חששתי מאוד שהיא הושלכה בטעות לפח האשפה, או שנלקחה על ידי מי שאינם בקיאים במצוות השבת אבידה.

המשכתי בסדר היום, וכמעט שכחתי מכל העניין.

והנה, בשעות אחר הצהרים, אני עולה על קו אוטובוס קבוע מירושלים לביתר, העובר באחת השכונות היותר צדדיות בירושלים, ולתדהמתי אני רואה את פלוני יושב באוטובוס!

פניתי אליו ושאלתי אותו: "כבר כמה חודשים שאני נוסע בקו הזה, בשעה הזאת, ומעולם לא ראיתי אותך כאן. מה הביא אותך דווקא היום לכאן?"

הוא השיב מה שהשיב, אבל אני כבר ידעתי את התשובה האמיתית... הודיתי להקב"ה, ששמע את בקשתי וזימן לי את פלוני בדיוק כפי שביקשתי ממנו בבוקר.

11:53 בדיוק - בקבר רחל

העלון המדהים שלך הביא אותי לרמה אחרת לגמרי של אמונה ובטחון, ומאז נתוודעתי אליו לפני כמה חודשים - אינני מסוגל להחסיר שבוע!

בי"א חשון לפני שנה, יומא דהילולא של רחל אמנו, יצאתי מהכולל בביתר עילית. כאברך ליטאי, קפדנות על זמני התפילה היא ערך עליון עבורי, ואני מתאמץ ומקפיד להתפלל בדיוק בתחילת הזמן. משיצאתי למאמע רחל, הצבתי לי למטרה: להגיע לקבר רחל ולהספיק להתפלל שם מנחה גדולה בדיוק בתחילת זמנה: 11:53.

בשעה 11:00 עליתי על האוטובוס, ונשאתי תפילה בלב: "ריבנו של עולם, אני יוצא עכשיו לאמא. סייעני נא להספיק להתפלל אצלה בדיוק ב- 11:53".

בדרך, התעדכנתי שהאוטובוסים אינם עוצרים בצומת המנהרות, וכל התחבורה מופנית ל"אצטדיון טדי",¹ משם יוצאים שאטלים. לבי החסיר פעימה. ידעתי שאם אנסה להגיע ל"טדי" ומשם לעלות על שאטל, אין שום סיכוי שבעולם אגיע בזמן.

ירדתי בצומת. האזור היה עמוס כוחות משטרה ואבטחה, והיה ברור שאין עם מי לדבר - המעבר סגור הרמטית. אחד השוטרים אמר לי

לסיפור המדהים "שני שידוכים או שלוש" היו הדים רבים, ביניהם פנייה של אדמו"ר נכבד שליט"א, שביקש להמשיך ולהציף את הנושא של משפחות שממתינות לראות בישועת ילדיהם.

אני מקווה להיענות לבקשה לקראת פרשת חיי שרה, פרשת השידוכים שבתורה. אם אירע לכם סיפור השגחה מחזק בענייני שידוכים אנא שגורוהו אלי מבעוד מועד.

עקבות הנכתב - תוצאות n682:

בדידי הוי עובדא

קבלתי ביום ב' בשבוע שעבר את ה'בטחוני'. היה זה השבוע הראשון אחרי שנרשמתי, לאחר שנחשפתי לאור כי טוב.

לא הספקתי להדפיסו בו ביום, ורק ביום רביעי בערב בסיום סדר אה"צ נכנסתי למשרד בבנין בו אני לומד, והדפסתי את העלון.

אני מגיע הביתה ומעלעל בו, ועיני צדות את הסיפור על היהודי שהספיק תפילת מנחה בבית שמש. ואז אני נזכר...

אבוי, לא התפללתי היום מנחה!

בשל הקדמת זמן השקיעה משתדל אני להתפלל לפני הסדר אה"צ, אך באותו יום תכפו טרדותי, ותכננתי לצאת לקראת השקיעה להתפלל, אך מסתבר שהייתי מדי שקוע בלימוד ולצערי הרב הפסדתי את התפילה, דבר שלא זכור לי שאירע לי אי פעם!

בהשגחה פרטית נפלאה קראתי את העלון בדיוק ברגע הנכון, וכך זכיתי להשלים את התפילה כמבואר בשו"ע, אחרת אולי לא הייתי שם לב לכך כלל!

~~~

שלום וברכה למחולל המופלאות להשגחה פרטית בדור עקבתא דמשיחא. האמת, שהסיפור הזה מרגיש לי יותר מהשגחה פרטית רגילה...

הבוקר, יום חמישי פרשת נח, חשבתי לעצמי שחשוב לי מאוד לפגוש את פלוני היום, בעניין דחוף ביותר. את מספר הטלפון שלו אין לי, והוא גם מתגורר בשכונה אחרת, כך שלא ידעתי מה לעשות. כיון שכך, פשוט ביקשתי בפה מלא מהקב"ה: "ריבנו של עולם, אנא, הזמן לי את פלוני היום!"

טעות מצילה חיים

בערב יום כיפור נסעתי למעיין הסמוך לנווה צוף לטבול, כפי שנסעתי לאותו משבועות האחרונים בערבי שבתות וחגים.

בדרך לשם הייתי טרוד במצוות חסד עבור חבר יקר, שבתו הגיעה לפרקה כבר לפני כמה שנים וזקוקה לזיווג הגון. בגלל טרדתי, במקום לפנות ימינה, המשכתי ישר בכביש שנסעתי בו המון פעמים ללא טעויות. המשכתי עד לכיכר הבאה וחזרתי לכיוון המעיין.

בנוסף, במקום לעצור עם הרכב בצד הכביש במקום שבו אני מחנה בדרך כלל, המשכתי עוד כמה מטרים לתוך החנייה. ברגע שעצרתי, עוד לפני שכיביתי את המנוע, שמעתי רעש. בעודי יושב ברכב פתחתי את הדלת והסתכלתי אחורה לכיוון ממנו הגיע הרעש.

ראיתי מחבל עומד ממש מאחורי, במרחק של כחמישה עד עשרה מטרים ממני, אוחז בנשק ארוך ויורה לכיוון הכביש. אני לא חמוש.

ראיתי שהוא אינו מסתכל לכיווני, ביצעתי נסיעה קצרה לאחור כדי לצאת מהחנייה מבין הרכבים, ולחצתי על הדוושה כדי להתרחק מהמקום.

מיד דיווחתי למשטרה, וכאשר פסקו היריות חזרתי לזירה כדי להגיש עזרה, מתוקף תפקידי כחובש.

לצערי, באותו זמן ובאותו מקום נרצח נתנאל שוקרון הי"ד.

איני יודע היכן היה המחבל כשהגעתי לחניון, האם עברתי אותו ולא שמתי לב - או שהוא הגיע מיד אחרי.

סביר מאד שאלמלא ה"טעות" הייתי מגיע 2 דקות קודם, והייתי כבר יוצא מהרכב, ועומד בדיוק במקום שהבחור נהרג ה"י. נס נוסף שאירע שם היה שחייל שהיה על ההר הבין את המתרחש, ירה במחבל ממרחק והבריח אותו בחזרה לרכבו. אלמלא אותו חייל, היו שם עוד אנשים רבים ממעיין שהמחבל ביקש לפגוע בהם.

¹ לפלא הוא שאותו מחלל קרושת ירושלים זכה שממקום ששמו נקרא עליו יוצאים למקומות הקדושים, לקבר רחל, כותל המערבי. אולי עומדת לו זכות הדברים שתיקן בירושלים על כרחו.

חתונות שהייתי צריך להשתתף בהן. הראשונה היתה בבני ברק, אך החתונה השנייה הייתה בעיר אחרת מרוחקת.

השירות בתחבורה הציבורית אינו משביע רצון

בלשון המעטה, חלק מחברות התחבורה מרכזות את עיקר ה"שירות" שלהן בשליחת פקחים לאוטובוסים... ועד שאגיע לחתונה השנייה - ייתכן שאגיע כבר לאחר ככלות הכל.

הייתי מלא התלבטויות וספיקות, מדובר במצוה חשובה של שמחת חתן. החלטתי שאסע קודם לחתונה בבני ברק, ומשם אעז להזמין נהג פרטי בעלות של מאה עשרים שקלים לחתונה השניה, לראשונה בחיי! וכך, למרות שחברי לעגו לפזרונותי המופרזת, יצאנו לדרך. ואכן הגענו לחתונה בעיר השנייה, ואחרי החתונה נסענו עם נהג בחזרה לאלעד, והתחלקנו בהוצאה בין החברים.

בעודנו ממתינים לבואו של הנהג, ביקשתי מאחד מחברי שיחזיק עבורי את השקית שלי שהכילה את החלאט'ל שלי לכמה דקות, עד שאבקשנו מידו, לאחר מכן יצאנו לדרך לאלעד. כשהגענו לישיבה נזכרתי שלא ביקשתי בחזרה את השקית מחברי. שאלתיו האם היא אצלו והוא ענני בשלילה. ב"ה הצלחתי ליצור קשר עם חבר שהיה עדיין באולם, וסיכמנו שהוא יביא לי את השקית בעתיד הלא רחוק בע"ה, אך עכשיו צריך לראות איך נתחיל את יום המחרת ללא חלאט'ל - אותו אני רגיל ללבוש בשעת סדרי הישיבה, ובמשך היום.

ויהי ממחרת, נאלצתי ללבוש את החלאט'ל הישן שלי שיצא מכלל שימוש זה מכבר. נעמדתי להתפלל תפילת שחרית, ובאמצע התפילה פשפשתי בכיס החלאט'ל בחיפוש אחר ממחטה, והנה אני מוציא מהכיס טישו בצבעי חום ואדום. היו אלו שטר

שאלתי רב אתמול בלילה: האם מותר לי לכבוד פרשת לך לך להתפלל ב"תרחס' מניין"?² והרב הורה שבעת הצורך מותר.

התקשרתי לחבר שמתמצא בעיר לשאול היכן מתקיים פה בעיר מנין שכזה. והוא ענה לי: ליד מוניות שרת, בכניסה לקריה הוותיקה, יש מנין שמתחילים עוד לפני הנץ, וכשמגיעים ל"ברוך שאמר" מניחים טלית ותפילין.

בבוקר השכמתי קום ויצאתי לשם כמתוכנן. אני יוצא מהמקווה, ואני רואה את החבר שהתקשרתי אליו אתמול כדי לברר על המנין, חוצה מולי את הרחוב. הוא פונה אלי ואומר לי: "תקשיב, חוץ מבית הכנסת שאליו הפניתי אותך, ישנו בית כנסת נוסף, ספרדי, ברחוב הרצוג. שם מתחילים בשעה חמש וחצי בדיוק."

עמדתי שם, חוכך בדעתי לאיזה מהם לפנות. אני כעת ליד הקריה, אבל שם מדייקים בזמן, אגש לשם. רצתי לכיוון רח' הרצוג. אני מתקרב, והנה בפתח בית הכנסת עומדים מנין יהודים בחוץ, המנעול של דלת בית הכנסת תקוע, והדלת לא נפתחת.

יש עמי ברכב כלי עבודה. שאלתי: "לפתוח?" והם ענו במקלה מופתעת: בוודאי. הוצאתי מתא המטען משחזת דיסק, ניסרתי את המנעול, ונכנסנו להתפלל.

מעולם לא ביקרתי בבית כנסת הזה ולא ידעתי על קיומו... מלכתחילה כשהתקשרתי אל ידידי אמש הוא בכלל הפנה אותי לבית כנסת אחר, ו"במקרה" פגשתי אותו אחרי המקווה והוא הפנה אותי למנין הנוכחי.

עשרה יהודים שהתאספו ושכינה שרויה ביניהם - המתינו שמישהו יפתח להם שערי תפלה, ומשמם שלחו אותי למנוע את ביטול המנין!

נייר טישו או ניירות ערך

ביום ב' פרשת לך לך היו לי שתי

בנחרצות: "חביבי, אל תנסה אפילו, תשכח מזה", פסעתי מעט לאחור. ראיתי שרק רכבים מורשים בודדים מצליחים לעבור.

כשהדקות נקפו והשעה 11:53 התקרבה, התחילה לחלחל בי תחושת ייאוש. עמדתי שם, אובד עצות, ואמרתי לקדוש ברוך הוא: "אבא, אני כל כך רוצה להגיע עד 11:53, כמו שביקשתי..."

פתאום, משום מקום, עצר לידי רכב של אחד המוסדות הפועלים בקבר רחל, שהיה עמוס בסנדוויצ'ים לחלוקה. הנהג הציץ אלי ואמר: "עלה, אבל אני לא מבטיח כלום. לפעמים השוטרים מורידים לי נוסעים במחסום". עניתי לו בביטחון: "זה בסדר, אני עולה. ביקשתי מזהקדוש ברוך הוא במיוחד".

נכנסתי לרכב, קצת מתחבא, והתקדמנו. עברנו מחסום ראשון, מחסום שני, ואפילו מחסום שלישי - ובדרך פלא, בכל נקודות הבידוק הרכב אושר למעבר ללא עיכוב.

כשהגענו, ירדתי מהרכב, הכנתי את עצמי לתפילה ונכנסתי לתוך מתחם קבר רחל. נשאתי את עיני אל השעון שעל הקיר: 11:53 בדיוק. ופתחתי בתפלה: אשרי יושבי ביתך, עוד יהללך סלה!

פתחתי שער בצת נעילת שער

אני יוצא לעבודתי כל בוקר בשעה 7.00 ובדרך כלל מתפלל במנין של שעה 6.00 בבוקר. בתקופה זו של השנה ה"גץ" מתאחר מאד. זמן הנץ בסוף השבוע הזה בבית שמש הוא 6.49 ובקושי אפשר להספיק תפלת שמונה עשרה לפני 7.00. במוצ"ש כבר מזיזים את השעון בשעה לאחר והעניין מסתדר, אבל יש לנו יומיים כאלה קריטיים, והיום בבוקר הייתי צריך להיות בשבע אחרי התפילה.

² "תרחס' מניין" הוא כינוי רווח למניין שלפני הורחיה. שכן אברהם אבינו ע"ה תיקן תפלת שחרית שזמנה עם הנץ החמה. מניין שמתפלל במקום עוד יותר - לפני זמנו של אברהם - מכונה על שם אביו שקדם לו: תרח.

סיפור נוסף שאירע עמי:

בתקופת הפסח הייתי שרוי בדאגה של ממש. באנגליה הממשלה מסייעת למשפחות בתשלום שכר הדירה, שמחירו גבוה מאוד. הסיוע הזה חיוני עבורי, ובלעדיו אין לי מאין לשלם את השכירות. לדירת שתי חדרי שינה המחיר הוא 2200 פאונד שזה שווה ערך לכ־10,000 ש"ח לחודש. קיבלתי הודעה שהרשויות פתחו בבדיקה מקיפה של זכויותי, דרשו ממני דפי בנק והסברים על העברות כספיות שונות, והיה חשש ממשי שהסיוע ייפגע. הייתי מודאג ביותר ממה שצופן לי העתיד.

כיון שכך, ביום ג' אייר, יומא דהילולא של הרה"ק רבי ישעיה' לע מקרעסטיר זי"ע, קמתי ונסעתי לציונו הק' שבהונגריה. יחד איתי נסעו עוד שני אברכים, אחד מהם עבר בדיוק כמוני בבדיקה של הרשויות בנוגע לתשלומי הסיוע שהוא מקבל, וחשש מאד מהתוצאות. האברך השלישי מצוי היה בעיצומו של משפט בבית המשפט באנגליה בעניין דירה, ונראה היה על פניו כי המצב אבוד ועתיד להגרם לו הפסד כספי עצום.

נסענו שלשתנו לקרעסטיר, כשכל אחד נושא בלבו את משא דאגתו ומצפה לישועת ה'. כשהגעתי לציון, זכיתי לסיים שם את כל ספר התהילים, ושפכתי את לבי בתחנונים לפני הקב"ה, שיעזור לי שהבדיקה תסתיים לטובה - ושלא אפסיד את הסיוע הנחוץ לי כל כך לתשלום שכר הדירה.

כעבור יומיים בלבד, ביום ה' אייר, בחסדי השי"ת זכיתי לישועה גדולה! קיבלתי הודעה רשמית שהבדיקה הסתיימה, ושאלן שום שינוי בתשלומים שאני מקבל! אבן כבדה נגולה מלבי.

אלא שהסיפור לא נגמר כאן. בתוך שבוע בלבד מהנסיעה לקרעסטיר גם שני האברכים האחרים נושעו. לאברך השני סגרו את הבדיקה, וגם הוא נושע מהדאגה שריחפה מעליו. והאברך השלישי, שהיה בעיצומו של משפט על הדירה, קיבל פסק דין חד-משמעי מבית המשפט - לטובתו נסענו שלושה לציון הקדוש ביום ההילולא, כל אחד עם צרתו ודאגתו, ובתוך שבוע נושענו וסרה דאגתנו!

"איך ידעת שאני יושב ברגעים אלו ממש וכותב סיפור לביטחוני?" לא ידעתי. לב מרגיש לב, גם כשאלפי קילומטרים ביניהם.

הכולל שנקצב בראש השנה

בסוף זמן הקיץ חשתי שמיציתי את עצמי בכולל שבו אני לומד, ופשוט נשארתי ללמוד בבית. כמוכן שזה מצב שאינו "לכתחילה". בראש השנה ביקשתי בתפילה מהשי"ת שיכוון את דרכי לכולל שאצליח בו.

בכוללים פה בלונדון מקובל שגם אם אברך מתקבל לכולל - בשלושת החודשים הראשונים הוא לא מקבל מילגה, אבל ביקשתי מהקב"ה מעומק הלב שאני רוצה להמשיך ללמוד בכולל, כי בלי זה אני אתנתק ממקור החיות הרוחני שלי. הבקשה שלי היתה באמת מעומקא דליבא וברצינות רבה.

הזמן התחיל, ובתחילת השבוע ועדיין לא היה לי כולל. אם למצוא כולל כאן זו משימה קשה, על אחת כמה וכמה אחרי שכבר התחילו את הזמן, זה היה ניסיון קשה וגם רעייתי שתחי' הייתה ממש כאובה מהמצב, אך אני אמרתי לה שאני בטוח שאמצא כולל ממש בקרוב, התפללתי, והקב"ה ישלח את עזרתו.

ביום חמישי האחרון החברותא שלי מהכולל הקודם - שגם הוא ידד משותף שלנו מתקשר אלי ומספר לי שגם הוא התחיל כולל חדש, והוא רואה שיושב שם אברך בלי חברותא, ומציע שאני אנסה להתקשר אליו. עשיתי כעצתי, התקשרתי אל האברך הבלתי מוכר והוא אמר לי שהוא אכן מחפש חברותא, והוא ינסה לבקש מראש הכולל לקבל אותי לכולל, כדי שאהיה לו לחברותא.

ואכן כך הוה. הוא מתקשר אלי ומבשר לי שראש הכולל אישר שאני יוכל להגיע מיום שני הקרוב, ולא זו בלבד, אלא שאני אקבל מילגה כבר בשבוע הראשון! ואכן אני לומד בכולל כבר מיום שני וקיבלתי מילגה כבר השבוע. בשונה מהנהוג בארה"ק משלמים כאן כל שבוע, ולא פעם בחודש.

צאו וראו כמה גדול כוחה של תפילה פשוטה, בלי פרוטקציות ותחנונים!

של מאה ושטר של עשרים שקלים, בדיוק כסכום הוצאות הנסיעה של אמש. מירב הסיכויים שהשטרות הללו היו מתכבסים במכונת הכביסה במקרה הטוב, או מושלכים לאשפה במקרה הפחות טוב, שכן החלאט'ל הזה באופן רשמי כבר סיים את תפקידו עלי אדמות. אבל הקב"ה דאג שאשכח את החלאט'ל בדרך, וכך החזיר לי את הוצאות המצווה בכבוד!

עד לפני כשנה ומחצה העיצוב של "ביטחוני" לא היה כשל עלון סטנדרטי. עמדתי על כך שהוא יישא צורה של מכתב לחברים, חף מגינונים. כידוע לא תכנתי מעולם לכתוב עלון, שאפתי לקשר של חיזוק בין ידידים, והדרך שלי לעשות זאת היתה ע"י כתיבה. לא חלמתי ואף להתגדתי לכך שזה יהפוך לעלון. כשה התחיל להתפתח ולהתפרסם והעלון הפך לעובדה קיימת, למרות הפצרות רבות עדיין התאמצתי לשמר את הצורה והמסגרת המקורית, מבלי תת דריסת רגל לגרפיקה עכשווית. אלא שיום אחד נחתה בתיבת הדואר שלי גירסה של העלון עם כותרת מעוצבת ומושכת עין, זו שאתם מכירים ורגילים לקבל. היה זה ידידי הנאמן ר' יעקב שטרנפלד מלונדון, גרפיקאי מוכשר, שעל דעת עצמו טרח והכין לעלון כותרת מתאימה ומכובדת. היות שהוא טרח עבורי וגם הגיע לתוצאה שמצאה חן בעיני, החלטתי שלסרב כעת - זה כבר "עפעס אנדערש"... לא נעים ולא ראוי. והשאר היסטוריה.

בליל ישי השבוע, קראתי והקשבתי לסיפורים שהקוראים שולחים, ושמתי לב למוטיב שחוזר על עצמו ברוב הפניות: רובם משתמשים ביחס לעלון בכינוי "ביטחוני". "יש לי סיפור לביטחוני", "אני מקבל את ביטחוני", "אני מפיץ את ביטחוני", "אני כותב לביטחוני", וכך הלאה, ויש בתים רבים, שמגדילים לעשות, וכשנתקלים ברגע של השגחה מתבטאים: "קרה לנו בטחוני". הגדיל לעשות יהודי לונדוני יקר ששלח לי סיפור על בנו הקט שביקש לספר מה שמע בבית תלמודו על "חוני" [המעגל] ואחיו תיקנו אותו במקלה: "בטחוני, בטחוני!"

ואז עלה בדעתי שבעצם זה הכרחי. מסובך להשתמש ביומיום בשם כל כך ארוך כמו השם המקורי שבחרתי לקבוצת החיזוק: "ביטחוני בצורי הוא אוצרי". ארבע מילים זה כנד מדי בשביל שם שימושי לעלון; (כשנרשם בחור לשיבה ושמו ישראל מרדכי, יש לי ספק האם ייקרא ב2 השמות - או באחד מהם, אבל אם שמו הוא "יצחק חנניה יו"ט ליפא" אזי אין ספק שצריך לברר איך קוראים לו בתכלס...)

או אז עלה בדעתי שהמקור לקיצור הנוח הזה נובע מהצורה שבה ידידי הלונדוני עיצב את הכותרת: שתי המילים "ביטחוני בצורי" נמצאות במרכז, ובתוכן מובלעות בקטן יותר מילות ההמשך, "הוא אוצרי".

מכיוון שהקשר שלי עם ר' יעניקב מסתכם בהודעה כתובה אחת או שתיים בשנה, מצאתי לנכון לכתוב לו הודעה של הכרת הטוב עם כמה מילים חמות על העיצוב היעיל והמוצלח.

חולפת דקה ואני מקבל תשובה: